

20 de setembre

Diumenge 25 durant l'any

Lectura del llibre de la Saviesa Sa 2, 12. 17-20

Els malvats deien: “Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultragem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.

Salm responsorial 53

Déu poderós, fes-me justícia, / salva'm, pel teu nom. / Escolta la meva súplica, / escolta les meves paraules.

Mira com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volent la mort. / No pensen en Déu.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / et lloaré, Senyor, perquè ets bo.

Lectura de la carta de sant Jaume Jm 3, 16-18 i 4, 1-3

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que podeu obtenir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc Mc 9, 30-37

En aquell temps, Jesús, i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: “El Fill de l'home serà entregat a mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies”. Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: “Què discutíeu pel camí?” Però ells callaven, perquè discutien quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: “Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el vervidor de tots”. Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el que m'ha enviat”.